

Tvivl allerede ved Lovens Fremkomst, og — man skal jo yde sine Modstandere alt, hvad der skyldes dem — jeg tror, at selv fra moderat Side var det en Bestemmelse, man ikke var særlig glad ved, og fra Venstres Side blev den straks angreben og har stadig hørt til de Punkter, man betragtede som Pletter paa den nuværende Lov. Man mener, at 10 Aar er for lang Tid at kræve, at en fattig Mand eller Kvinde skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet. Jeg tilstaaer, at det er vanskeligt for mig hverken at forsvare eller angribe den nuværende Bestemmelse, fordi det overhovedet forekommer mig yderst tvivlsomt, om man opnaar noget, og hvad man i Virkeligheden opnaar ved denne saakaldte Værdighedsbestemmelse. Jeg har aldrig kunnet forstaa, at man opnaaede noget ved den, men for saa vidt jeg skal vælge mellem 5 og 10 Aar, finder jeg i alt Fald 5 Aar bedre end 10. Og jeg tror at kunne føre visse Argumenter i Marken, som gøre, at man fornuftigvis ikke kan blive staaende ved 10 Aar, naar dette Spørgsmaal rejses. 5 Aar er jo den egentlige Hovedregel, det egentlige Hovedaars-tal i Fattigloven. 5 Aar er Vilkaaret for at opnaa Forsørgelsessted; naar vedkommende har holdt sig fri for Fattigvæsenet i 5 Aar, kan han komme og kræve Eftergivelse af Fattighjælp; — 5 Aar er endelig den Periode, som bliver afgørende for, hvorvidt vedkommende kan faa eller ikke kan faa Tilladelse til at indgaa Ægteskab. 5 Aar er det Tal, som overhovedet møder os i Forsørgelseslovgivningen. Kun paa dette ene Punkt paa Alderdomsunderstøttelsesloven har man pludselig opstillet en ti-aarig Periode. Hvorfor, med hvilken Begrundelse er det ikke godt at sige. Foruden det, jeg nu har nævnt, er der endelig idelig og idelig og med ikke mindre Føje blevet sagt, at det kan dog næsten umulig forsvares, naar en Forbryder, efter at have holdt sig ærlig, i Skindet i 5 Aar, kan opnaa Æresoprejsning, at den Mand, der i en lignende Periode af 5 Aar har holdt sig fri for Fattigvæsenet, ikke skulde have Adgang til Alderdomsunderstøttelse. Forbryderen faar Adgang til Alderdomsunderstøttelse, naar han i 5 Aar har holdt sig fri af Straffeloven, ja efter den lille Lov, vi vedtog for nogle Aar siden, er der endog Tilfælde, hvor der ikke en Gang behøves Æresoprejsning; derimod kan den, der har modtaget et selv nok saa ubetydeligt Beløb i Fattighjælp, i Løbet af den samme Periode ikke opnaa Alderdomsunderstøttelse. Jeg tror ikke, man i Længden, naar Kravet

rejses, kan staa imod paa dette Punkt. Hvorfor da ikke godvillig give efter, naar dette Krav rejses saa enstemmigt fra saa mange Sider? Ærede Medlemmer ville se, at paa dette Punkt er der ikke opnaaet Enighed mellem Udvalgets Medlemmer, idet Højre ikke har kunnet gaa med til denne Bestemmelse. For det ene af Højremedlemmernes Vedkommende har jeg dog det Indtryk, at han vilde kunne gaa med dertil, naar der kunde ske andre Ændringer i de nugældende Værdighedsregler. Forslag foreligger imidlertid ikke derom, og jeg kan derfor ikke udtale mig om det Punkt, før jeg ved, hvilke Regler man i saa Henseende vil have ind i Lovforslaget. Det eneste Punkt, hvor Udvalget har stillet Ændringer til den nugældende Lov, er ligeledes i Lovens § 2 c., idet efter den nugældende Lov for en frasepareret eller fraskilt Kone eller en Enke den Fattighjælp, der har været ydet hendes Ægtefælle, medens hun levede i Ægteskab med ham, betragtes som tillige oppebaaren af hende selv. Dette er ogsaa en af disse underlige irrationelle Bestemmelser i Alderdomsunderstøttelsesloven, som ere i fuldkommen Strid med, hvad der ellers gælder paa Forsørgelseslovgivningens Omraade. Den Fattighjælp, der ydes en Ægtemand for Hustruens eller Børnenes Skyld, er ellers en Fattighjælp, der er ydet til Manden alene. Med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen har man opstillet den Regel, at den Fattighjælp, der ydes til Manden, ogsaa skal komme til at virke skadeligt paa Hustruens Adgang til at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Det har været Forslagsstillernes oprindelige Ønske at komme ganske bort derfra, ligesom det oprindelige Forslag, som det socialdemokratiske Parti indsendte, sagde lige det modsatte af, hvad der siges i den nuværende Lov. For Enigheds Skyld, for at opnaa en samstemmende Indstilling har man maattet nøjes med, hvad der staaer under Nr. 4, nemlig, at der som 3die Stykke i den i § 1 nævnte Lovs § 2 c. tilføjes: „For en Enkes eller en fraskilt, frasepareret eller forladt Hustrus Vedkommende er den kommunale Myndighed dog berettiget til i Henseende til Virkningen af den Ægtefællen ydede Fattighjælp at forkorte dette Tidsrum, naar den i det foreliggende Tilfælde skønner, at Omstændighederne tale derfor. Hvorvidt en Hustru kan betragtes som forladt, afgøres af samme Myndighed.“ Altsaa vi staa principielt paa de 5 Aar, men vi give Kommunalbestyrelserne Myndighed til at forkorte dette Tids-